

Iertarea lui Dumnezeu

Ce înțelege Dumnezeu prin iertare?

Dirk Schürmann

© SoundWords, Online începând de la: 27.08.2022, Actualizat: 27.08.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Nota redacției:

Articolul acesta se bazează pe o predică. Stilul predicii s-a păstrat parțial.

Convertirea nu trebuie folosită împotriva iertării

Iertarea lui Dumnezeu este un cadou. Nu am meritat-o. Nu o putem câștiga. Ea ne este dată în mod gratuit prin har. Totuși, înainte de a privi mai îndeaproape acest dar, aș dori să scriu ceva despre convertire.

Faptele apostolilor 26.17,18: ... scoțându-te din poporul și din națiunile la care Eu te trimit, ca să le deschizi ochii, ca să se *întoarcă* de la întuneric la lumină și de sub puterea lui satan la Dumnezeu, ca să primească *iertarea păcatelor* și moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Mine.

1. Tesaloniceni 1.9.10: ... pentru că ei înșiși istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi și cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.

Convertirea înseamnă și pentru noi, că ne-am întors cu adevărat de la chipurile idolilor actuali, de la toți idoli și scopurile false de viață care îi conduc pe oamenii din lumea de astăzi. Sau, în cele din urmă, avem încă aceleași interese ca și colegii noștri care încă aparțin lumii? Dacă nu există nicio diferență, dacă mergem în locurile în care ei se simt bine, dacă avem aceleași interese și le dedicăm același timp, dacă folosim aceleași metode ca și colegii noștri din lume, fără să ne întrebăm dacă acestea se ridică la standardele lui Dumnezeu, atunci ceva nu este în regulă, da, atunci trebuie să ne întrebăm foarte serios dacă suntem cu adevărat convertiți. Trebuie să ne întrebăm dacă ne-am întors la Dumnezeu, când El joacă de fapt doar un rol marginal în toate considerațiile noastre și numai pentru eternitate. Să ne amintim că credința trebuie să se dovedească prin ascultare.

Desigur, acest lucru nu înseamnă că putem ști doar la sfârșitul călătoriei noastre dacă suntem cu adevărat convertiți sau nu. De asemenea, nu este adevărat că Dumnezeu ne dă iertare doar după ce am fost ascultători timp de 25 de ani. Și nici nu înseamnă că putem fi siguri de iertarea noastră doar atunci când ne-am dovedit cu adevărat credincioșia. Nu, nu este nici așa. Deși rămâne adevărat că credința trebuie să se dovedească prin ascultare, adevărul este că ceea ce Dumnezeu consideră credință este primul nostru act de credință. Este suficientă prima secundă, în care am ridicat foarte puțin jaluzelele și raza de slavă a lui Dumnezeu a pătruns. Acest lucru este suficient pentru orice, dar trebuie să fi fost o credință autentică și nu putem fi siguri de aceasta decât atunci când există roadele corespunzătoare în viața noastră. Citim în 2. Petru 1.10:

2. Petru 1.10: De aceea, cu atât mai mult, fraților, străduiți-vă să întăriți chemarea voastră și alegerea voastră, pentru că, făcând acestea, nu veți cădea niciodată.

Iar „aceste lucruri”, pe care Petru le-a enumerat în versetele anterioare, sunt: credința, virtutea, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea frățească, iubirea. Acestea sunt

lucrurile care trebuie să se regăsească în noi, iar dacă nu se regăsesc, atunci nu putem confirma alegerea noastră pentru noi înșine, pentru frații și surorile noastre, dar și pentru oamenii din lume. Numai Dumnezeu știe atunci dacă ne-am convertit cu adevărat, dacă am avut cu adevărat credință și dacă suntem aleși. Dar pentru noi înșine nu avem această certitudine și nici nu o putem avea.

Copiii lui Dumnezeu au iertare sigură

Pe de altă parte, este important că nu trebuie să facem mai întâi una sau alta pentru a primi iertarea sau pentru a fi siguri de iertarea noastră.

1 Ioan 2.12: Vă scriu, copiilor, pentru că păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.

Părinții mei au avut contact în localitatea mea natală cu o creștină din biserica luterană, o doamnă în vârstă, și cred cu adevărat că era o soră în Domnul. Între timp a murit și cred că este la Domnul. Dar această creștină a trăit mereu cu gândul: astăzi pot să știu că am iertarea păcatelor. Astăzi pot să o am, dar nu știu dacă o voi avea mâine. Voi ști cu siguranță acest lucru doar după ce voi închide ochii aici pe pământ pentru totdeauna.

Nu, nu este așa. Și bănuiesc că cei mai mulți cititori ai seifului SoundWords nu au crescut sub o învățătură în care să se semene îndoieli despre iertare sau să se învețe că iertarea trebuie să fie câștigată.

Mai înseamnă iertarea ceva pentru noi?

Gândesc că poate ceea ce ne lipsește cel mai mult este să avem o înțelegere corectă a ceea ce înseamnă iertarea lui Dumnezeu. Că ea este ceva pentru inima noastră și nu doar pentru cap. Că pentru noi ea înseamnă mai mult decât: da, când m-am convertit acum 50 de ani, am primit iertarea și de atunci nu mai trebuie să mă tem de iad. - Dacă asta este aproape tot ceea ce putem gândi despre iertare, atunci nu este ceea ce Dumnezeu a vrut să ne dea odată cu ea. Și de aceea, în acest articol vrem să vedem ce este iertarea, ce a avut în vedere Dumnezeu prin ea. Și, desigur, ne vom reaminti mereu cum am obținut-o și cât de sigură este ea pentru noi acum.

Pe thefreedictionary.com se găsește următoarea definiție pentru „a ierta”: a nu mai fi supărat pe cineva din cauza unei acțiuni (prin care acesta a făcut rău cuiva).

Deci, iată ce se înțelege în lume prin iertare. Și vrem să lăsăm mai întâi ca acest lucru să acționeze asupra noastră în felul acesta și mai târziu să vedem ce înțelege Dumnezeu prin iertare.

De ce avem nevoie de iertare?

Dar mai întâi aș vrea să analizăm de ce avem nevoie de iertare. Simțim cu adevărat nevoia de iertare doar atunci când ne dăm seama că trebuie să ne confruntăm cu un Dumnezeu sfânt.

Apoi devenim brusc conștienți de păcatele noastre și, cu cât ne amintim de mai multe păcate, cu atât devine mai grea povara păcatului și ne simțim mai împovărați. Acest lucru continuă până când - dacă nu cunoaștem mesajul iertării - suntem atât de deprimați încât nu putem decât să plângem din cauza stării noastre pierdute. Atunci plângem nu numai pentru că trebuie să ne temem că va exista o pedeapsă pentru fiecare păcat, ci și pentru că ne dăm seama de ceea ce am acumulat și care ne desparte de Dumnezeu.

Există o povestire în Evangheliile care ne arată foarte clar acest lucru:

Luca 7.7-48: Și, iată, o femeie din cetate, care era păcătoasă, ... luând un vas de alabastru cu mir și stând la spate, la picioarele Lui, plângând, a început să-I stropească picioarele cu lacrimi, și I le ștergea cu părul capului ei și Îi săruta picioarele și le ungea cu mir Și Isus, răspunzând, i-a zis: „... - Erau doi datornici ai unui creditor: unul îi datora cinci sute de dinari și celălalt cincizeci. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. ... De aceea îți spun: iertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult; dar cel căruia i se iartă puțin, iubește puțin”. Și ei i-a spus: „Iertate sunt păcatele tale”.

Vedem aici marea nevoie produsă prin păcatele noastre. Noi înșine nu putem plăti, nu putem anula, nu putem compensa; nu avem mijloacele de a satisface această nevoie. Nu avem cum să ne curățăm singuri de acest munte de păcate, care ne desparte de Dumnezeu.

Darul lui Dumnezeu

Dar apoi Dumnezeu ne întâmpină cu iertarea Sa și ni se dă soluția la problema păcatului nostru. „Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi.” Nu este vorba doar de faptul că Dumnezeu renunță să acuze datoria, nu, este acordarea activă a darului! Cuvântul „a ierta”, folosit aici, este același cuvânt grecesc (*charizomai*) folosit în Coloseni 2.13:

Coloseni 2.13: Și pe voi, care erați morți în greșelile și în necircumcizia cărnii voastre, v-a înviat împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile, ...

Aceasta este iertarea lui Dumnezeu. El ne dăruiește tot ceea ce Îi suntem datori. Așadar, nu este vorba că El renunță cu o oarecare mânie ascunsă și, poate, cu un geamăt, spune: „Ei bine, oricum nu pot să primesc și astfel o tai de pe listă, oricum nu o voi primi”. Nu, El o dă. Dumnezeu ne dă iertare pentru că vede nevoia noastră.

Cum ar putea Dumnezeu să dea iertare pe bază legitimă?

Dar cum este satisfăcută dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu în această situație?

Pentru ca Dumnezeu să ne aducă această iertare, a fost necesar ca Domnul Isus să vină pe pământ. Când a fost anunțată venirea Sa, s-a precizat imediat că El urma să vină, printre altele, pentru a da poporului Său „iertarea păcatelor lor”:

Luca 1.77,78: ... ca să dai poporului Său cunoștința mântuirii prin iertarea păcatelor lor,

datorită marelui îndurări a Dumnezeului nostru, în care ne-a cercetat răsăritul din înălțime,
...

Acesta era Dumnezeu, care a avut milă de nevoia omului și care L-a trimis pe Fiul Său cu scopul de a ne da iertarea păcatelor.

Răspunsul omului la darul lui Dumnezeu

Și cum a acceptat poporul Său acest dar al lui Dumnezeu? Primul lucru pe care îl citim, atunci când Hristos a predicat în cetatea Sa natală, este că El a venit să elibereze pe cei zdrobiți. Acolo, prima reacție este una de uimire față de „cuvintele de har care ieșeau din gura Lui”. Și apoi - nu știu câte minute mai târziu; au fost poate doar zece minute - au fost atât de furioși pe aceste cuvinte de har - doar pentru că harul nu venea numai pentru ei, ci și pentru păgâni - încât au vrut să-L omoare: au vrut să-L arunce jos de pe munte (compară cu Luca 4.16-30).

Acesta este modul în care noi, oamenii, am răspuns la darul pe care Dumnezeu ni l-a oferit prin iertare. În acel moment încă mai era așa, că Domnul Isus S-a îndepărtat pur și simplu prin mijlocul mulțimii, dar răspunsul final a fost: „Răstignește-L!, răstignește-L!” (Luca 23.21). Acesta a fost răspunsul la marea îndurare a Dumnezeului nostru, care a vrut să dea mântuirea Sa pentru iertarea păcatelor noastre. Și după ce Pilat a cedat voinței lor, au pus-o în aplicare: L-au răstignit:

Luca 23.33: Și, când au ajuns la locul numit „Căpățâna”, L-au răstignit acolo, pe El și pe răufăcători: pe unul la dreapta și pe altul la stânga.

În parabola cu viticultorii găsim acest lucru rezumat într-un mod serios:

Luca 20.9-15: Și a început să spună poporului parabola aceasta: „Un om a plantat o vie și a arendat-o unor viticultori și a plecat din țară pentru mult timp. Și, la timpul potrivit, a trimis la viticultori un rob, ca să-i dea din rodul viei. Dar viticultorii, după ce l-au bătut, l-au trimis înapoi fără nimic. Și a mai trimis un alt rob; dar ei, după ce l-au bătut și pe acela și l-au batjocorit, l-au trimis înapoi fără nimic. Și a mai trimis un al treilea; și ei, răbindu-l și pe el, l-au scos afară. Și stăpânul viei a spus: «Ce să fac? Îl voi trimite pe fiul meu cel preaiubit; poate că, văzându-l, îl vor respecta». Dar viticultorii, când l-au văzut, s-au sfătuit între ei, spunând: «Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm, pentru ca moștenirea să fie a noastră». Și, după ce l-au scos afară din vie, l-au omorât. Deci ce le va face stăpânul viei?

Răspunsul lui Dumnezeu la reacția omului

Acum vine marea întrebare: Ce va face stăpânul viei?

Să ne întoarcem la Luca 23.33: „L-au răstignit acolo, pe El și pe răufăcători”, ca și cum El ar fi fost unul dintre răufăcători. Și care este acum reacția lui Dumnezeu la asta? Care a fost reacția Domnului Isus la această ură? Aceasta este prezentată în versetul următor:

Luca 23.34: Și Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”.

După ce omul a acționat atât de îngrozitor, nu este oare un miracol al harului lui Dumnezeu faptul că citim în versetul următor: „Tată, iartă-i!”? Acesta este răspunsul Domnului Isus. Iar răspunsul lui Dumnezeu la această situație este predicarea iertării. Acum, când cineva ar putea crede că stăpânul viei are suficiente motive să se despartă de ei, acum că l-au tratat pe fiul său iubit într-un asemenea mod, citim:

Luca 24.46,47: Și le-a spus: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristosul și să învieze dintre morți a treia zi și să se predice în Numele Său pocăința și iertarea de păcate la toate națiunile, începând de la Ierusalim.

Acest lucru are loc imediat după înviere. Domnul nu S-a înălțat încă la cer. Acolo citim deja că iertarea trebuie predicată nu numai lui Israel, ci și tuturor națiunilor. Și apoi pornind tocmai din cetatea care L-a respins atât de mult, cetatea în care El a fost răstignit. În Ierusalim, unde se petrecuse cel mai mare păcat, acolo trebuia să înceapă această predicare a iertării. Ce har al lui Dumnezeu! Ce îndurare cordială! Atunci Petru a predicat și el acest mesaj:

Faptele apostolilor 5.30,31: Dumnezeu părinților noștri L-a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe Acesta, Dumnezeu L-a înălțat prin dreapta Sa ca Domn și Mântuitor, ca să dea pocăință lui Israel și iertare de păcate.

Fără pocăință nu se poate. Dar nu este minunat că, odată cu predicarea pocăinței, Dumnezeu predică deja și iertarea? Ne-am fi putut aștepta ca Dumnezeu să propovăduiască pocăința și mai târziu, după o pocăință suficientă, să spună: „Ei bine, acum vreau să vă iert. De data aceasta nu vă voi pune la socoteală aceasta.” Dar faptul că El predică iertarea imediat, este extraordinar.

Răspunsul omului la propovăduirea reînnoită a iertării

Și totuși, ce este omul! Versetul 33 de aici, nu este îngrozitor? Acum toate acestea trecuseră. Dumnezeu a dat o astfel de dovadă a dragostei Sale, încât a răspuns la răstignire prin predicarea iertării. Și aici citim acum:

Faptele apostolilor 5.33: Dar ei, când au auzit, îi tăia la inimă și se sfătuiau să-i omoare {pe apostolii}.

O astfel de predică este doar un prilej de a-i ucide pe cei care o predică. Vedem aici că inima omului este atât de stricată, încât poate veni cea mai minunată predică și cel mai copleșitor dar al lui Dumnezeu, iar omul nu le acceptă. Revin la imaginea prezentată de mine la început: dacă Dumnezeu nu luminează lumina în noi, noi înșine nu o aprindem. Ceea ce găsim în această istorisire este răspunsul inimilor noastre, atunci când Dumnezeu nu aprinde lumina.

Iertarea prin Numele lui Isus pe baza credinței

Aprinderea luminii lui Dumnezeu în inimile noastre (compară cu 2. Corinteni 4.6) este legată,

din partea noastră, de credința pe care ne-o dăruiește Dumnezeu:

Faptele apostolilor 10.43: Toți profeții mărturisesc despre El că, prin Numele Său, oricine crede în El primește iertarea păcatelor“.

Faptele apostolilor 13.38,39: Să vă fie cunoscut deci, fraților, că prin Acesta vi se vestește iertarea păcatelor; și de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise, oricine crede este îndreptățit în El.

În ciuda tuturor acestor lucruri - oricât de teribil ar fi reacționat omul în mod repetat la oferta lui Dumnezeu - iertarea este încă disponibilă și este acordată fiecăruia care crede. Trebuie să deschidem ușa sau fereastra, pentru ca lumina să strălucească înăuntru. Dar nu contează cantitatea de credință, nici cât de mult timp am fost ascultători; nu, este de ajuns o scânteie foarte mică de credință, atunci iertarea devine a noastră.

Dumnezeu a legat această iertare de cel mai glorios lucru pe care Îl are: de Numele Fiului Său, de Numele lui Isus Hristos. Numele exprimă în Cuvântul lui Dumnezeu ceea ce este o persoană. Este toată slava Persoanei care L-a glorificat pe Dumnezeu atât de desăvârșit în viața Sa aici pe pământ, care a făcut totul doar pentru slava lui Dumnezeu și care a suferit atât de mult, pentru ca planurile lui Dumnezeu să poată fi împlinite. Cu numele acestei Persoane, Dumnezeu asociază iertarea. El o asociază cu Persoana care a făcut posibilă oferirea iertării într-un mod corect.

Noi, oamenii, putem ierta pe cineva dintre noi spunând: „Ei bine, să lăsăm trecutul în urmă, voi încerca din răspuțeri să nu mă mai gândesc la asta”. Da, noi putem face asta față de oameni, dar Dumnezeu nu poate. Din cauza dreptății și sfințeniei lui Dumnezeu, nu este atât de simplu. Și în privința aceasta este atât de minunat că Dumnezeu leagă iertarea de slava acestei Persoane, Isus Hristos, care, plătind pentru toate, a satisfăcut complet dreptatea lui Dumnezeu, inclusiv și mai ales în ceea ce privește păcatele noastre.

Iertare și pentru națiuni

Iar acest lucru este posibil pentru *fiecare* care crede. Este așa și pentru noi, cei dintre națiuni. Noi, cei dintre națiuni, nu suntem excluși. Dumnezeu a limitat Legea doar la Israel, și putem fi foarte recunoscători că a limitat-o doar la Israel. Dar harul, iertarea, această ofertă, această predicare a iertării, este la fel pentru noi, cei dintre națiuni. Noi nu suntem excluși de la aceasta, iar Pavel a predicat acest lucru; el a fost trimis să predice națiunilor și ...

Faptele apostolilor 26.18: ... ca să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Mine.

Aici este din nou: convertirea are aceste două laturi. „De la” și „la”, „de la întuneric ... la lumină„. Și „de sub puterea lui satan”, sub care ne aflam înainte, „la Dumnezeu”. Și apoi, următorul lucru este: primirea iertării păcatelor. Acesta este începutul. Apoi continuă, există mult mai mult după iertare, ea este doar începutul. Dar cât de minunat de mare este acest

început. Acest lucru devine mai clar pentru noi atunci când vedem contextele în care găsim menționarea iertării. Sunt convins că majoritatea cititorilor nu s-ar fi așteptat la așa ceva.

Iertarea prezentată în Evanghelii

Dacă ne uităm când și în ce context vorbește Domnul Isus despre iertare în Evanghelii, vom fi surprinși. În primul rând ea nu este atât de frecventă pe cât ne-am fi așteptat. Dar apoi găsim iertarea în contexte în care nu ne-am fi așteptat la ea. În afară de povestea femeii păcătoase din Luca 7, ne putem aminti de povestea celor patru prieteni, care și-au adus prietenul paralizat la Domnul Isus, deschizând acoperișul și coborându-l prin el. Și în acest caz suntem surprinși - la fel ca și spectatorii de atunci - că primul lucru pe care Domnul Isus îl spune este: „Copile, păcatele tale sunt iertate”, în loc de, așa cum se aștepta toată lumea, „Fii vindecat”. Dar Domnul Isus știa ce era mult mai important pentru acest om, decât să poată merge din nou. În afară de asta, nu citim prea multe despre iertare. Dar mai există un pasaj remarcabil, și acolo cu siguranță nu ne-am fi așteptat la această temă:

Matei 26.26-28: Și, pe când mâncau ei, Isus, luând pâine și binecuvântând, a frânt-o și a dat-o ucenicilor și a spus: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu”. Și, luând paharul și mulțumind, le-a dat, spunând: „Beți toți din el; pentru că acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă pentru mulți spre *iertarea păcatelor*.”

Este cu adevărat uimitor faptul că găsim iertarea în legătură cu frângerea pâinii.

Știm din 1. Corinteni 10.16 că paharul de la frângerea pâinii este paharul binecuvântării. „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?” Prin sângele lui Hristos am primit o abundență infinită de binecuvântări, exprimate simbolic în paharul cu vin. Paharul este simbolul tuturor binecuvântărilor minunate, care sunt puse în epistole în legătură cu sângele (compară cu Romani 3:5; 5.9 - justificarea; 1. Corinteni 10.16 - părtășia; Efeseni 1.7; 1. Petru 1.19 - răscumpărarea; Efeseni 2.13 - apropierea de Tatăl; Coloseni 1.20 - pacea; Evrei 9.14 - curățirea conștiinței; Evrei 9.22; 10.4 - iertarea; Evrei 10.19 - intrarea în Locul Preasfânt; 1 Ioan 1.7 - curățirea de toate păcatele). Totul se rezumă în acest pahar de binecuvântare. Și ce binecuvântare alege acum Domnul Isus dintre ele? El alege una, și anume iertarea păcatelor. Este uimitor că El alege aceasta. Dar ea este cea care ne-a arătat mai întâi de toate inima lui Dumnezeu, „adâncul îndurării Dumnezeului nostru”. De aceea, El o scoate în evidență. Ea este punctul de plecare pentru toate celelalte binecuvântări. Dar ea este, de asemenea, atât de măreață, încât El o menționează aici în mod deosebit.

Iar Domnul leagă aceasta și de noul legământ. Noul legământ are două caracteristici, iar o mare caracteristică a acestuia este iertarea păcatelor. Cincizeci la sută din acest legământ este folosit de Dumnezeu pentru a ne arăta: „Eu sunt pentru voi. Eu vă dau iertarea păcatelor. Nu vreau să fie nimic între Mine și voi. Vreau ca ceea ce împiedică, zidul păcatului, să nu mai fie. Vreau să am părtășie cu voi.”

Iertarea în epistolele lui Pavel

Să mergem acum la epistolele lui Pavel. În care epistole și în care pasaje ne-am aștepta ca Pavel să abordeze subiectul iertării? Cred că cei mai mulți ar presupune că este în epistola către Romani, unde ne este prezentată Evanghelia. Ne-am aștepta să auzim ceva despre iertare. Dar suntem surprinși să constatăm că, în afară de un citat din Vechiul Testament, nu găsim nimic despre iertare - cel puțin nu este această expresie. Chiar dacă probabil putem găsi ideea, dar expresia însăși nu apare. Și, de asemenea, vom fi adesea dezamăgiți și în alte epistole, pentru că ne gândim că ar trebui totuși să existe ceva în legătură cu aceasta. Dar nu găsim nimic. Acest subiect, care este atât de important pentru noi, nu apare atât de des în epistole. Dar apare în două epistole, și nu știu cine dintre cititori s-ar fi așteptat să fie acolo. Acest subiect apare tocmai în pasajele în care ni se arată cele mai înalte binecuvântări. Tocmai în pasajele în care ni se spun cele mai înalte adevăruri, apare brusc iertarea, pe care, pentru că o asociem cu începutul vieții noastre de credință, am fi căutat-o mult mai degrabă în Epistola către Romani sau în Epistola către Tesaloniceni. Este posibil ca unii cititori să poată privi cu cincizeci de ani în urmă, când au primit iertarea păcatelor.

Iertarea în epistola către Efeseni

Efeseni 1 este pasajul care ne introduce cu siguranță în cele mai înalte planuri ale lui Dumnezeu și ne relatează despre binecuvântările cele mai înalte. Acolo începe prin a spune că suntem binecuvântați „cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești” (Efeseni 1.3). Cu fiecare dintre ele, niciuna nu este exclusă. Acolo ni se spune originea binecuvântărilor noastre: în predestinarea făcută înainte de a fi timpul și în hotărârea de înfiere, că trebuie să fim „înaintea lui Dumnezeu” (Efeseni 1.4), că suntem rânduiți la aceasta după buna plăcere a voinței Sale (Efeseni 1.5), spre lauda gloriei harului Său, că am fost făcuți plăcuți în Cel Preaiubit (Efeseni 1.6). Și apoi vine deodată iertarea în versetul 7:

Efeseni 1.7: În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, *iertarea greșelilor*, după bogăția harului Său.

Ne-am putea gândi - și eu am gândit așa odinioară - ca și cum ne-am întoarce aici un pic înapoi, un pic mai jos de la înălțimea la care am ajuns. Totul este atât de minunat, ne-am urcat din ce în ce mai sus, gândurile lui Dumnezeu pentru noi sunt din ce în ce mai puternice, iar acum, dintr-o dată, apare o coborâre. Dar asta doar pentru că avem o imagine greșită a ceea ce înseamnă iertarea din partea lui Dumnezeu. O spun din nou: este inima lui Dumnezeu, care ne este descoperă, marea îndurare a Dumnezeului nostru. Și de aceea, Duhul lui Dumnezeu, când enumeră aceste bogății aici, nu poate să nu revină la ele, și să nu ne spună: „Priviți - totul a început cu iertarea greșelilor, și prin aceasta Dumnezeu a arătat toată bogăția harului Său”.

Iertarea în Luca 15

Această bogăție a harului lui Dumnezeu este deosebit de frumos ilustrată în așa-numita „Parabolă a fiului risipitor”.

1. Nașterea din nou/
credința

17. Dar, venindu-și în fire,

2. Căința	a spus: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, și eu mor de foame aici! 18. Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; 19. și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi».
3. Convertirea	20. Și s-a ridicat și a venit la tatăl său.
4. Iertarea - „bogăția harului”	Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.
5. Mărturisirea	21. Și fiul i-a spus: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău».
6. Împăcarea	22. Dar tatăl le-a zis robilor săi: «Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l și puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare;
7. Părtășia	23. și aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l, și să mâncăm și să ne veselim;

Punctul central în acest lanț de șapte pași este iertarea, ea arată în mod minunat bogăția harului lui Dumnezeu:

1. Fiul risipise toți banii pe care îi primise din moștenirea tatălui său și între timp ajunsese la porci. „Dar, venindu-și în fire” - acesta este momentul în care Dumnezeu aprinde lumina, aceasta este nașterea din nou, aceasta este credința.
2. „A spus: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, și eu mor de foame aici! 18. Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; 19. și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi».” Aceasta este pocăința, schimbarea inimii. Acum se gândește la acțiunile sale într-un mod cu totul nou, complet diferit. De asemenea, își vede tatăl cu totul altfel. El își vede propriile acțiuni complet diferit.
3. Urmează următorul pas, și anume convertirea. Și s-a sculat și s-a dus la tatăl său. Dacă ar fi rămas cu porcii, nu ar fi existat iertare. Trebuia să se întoarcă la tată. Pasul de convertire este necesar.
4. Dar acum vine acel minunat al patrulea punct, în care nu fiul este cel care face ceva, ci tatăl. „Dar, pe când era el încă departe” - Era necesar doar primul pas. Tatăl vine deja să îl întâmpine. El nu stă acasă și se gândește: „Ei bine, să vedem dacă și-a dat seama ce a greșit, cum a irosit banii mei”. Așa citim mai târziu acest lucru despre fratele care apoi adaugă: „care ți-a mâncat averea cu desfrânatele”. Tatăl nu se gândește: vrem să auzim mai întâi totul, dacă s-a pocăit cu adevărat de asta, iar apoi vom aștepta o jumătate de an, în care poate dovedi că a devenit un alt om. După aceea putem vorbi despre iertare. - Nu, nimic din toate astea; tatăl îl vede pe când era încă departe, iar apoi i s-a făcut milă de el. Inima lui Dumnezeu se înduioșează atunci când vede undeva un păcătos care se pocăiește și se întoarce la El. Cel mai mic lucru, primul pas, El îl vede și atunci inima Lui se înduioșează. Apoi citim: „Și a alergat”. Tatăl aleargă. Nu fiul risipitor, care *a venit* la tatăl său, ci tatăl este cel care *aleargă*. Aceasta este din nou inima tatălui,

pe care o putem vedea în alergare. Și apoi tatăl îi cade pe gât și îl sărută foarte mult. Pe acest om, care putea să porcă, îl ia în brațe și îl sărută. Nu, nu numai că îl sărută, dar îl sărută *foarte mult*. Ceea ce este exprimat aici în acest verset în ceea ce privește mila și dragostea lui Dumnezeu nu poate fi depășit. Aceasta este iertarea lui Dumnezeu. Știm că iertarea necesită, de fapt, o mărturisire prealabilă. Dar să ne uităm la ordine: versetul 21 cu mărturisirea vine abia la punctul 5.

5. Aici citim cum fiul îi spune tatălui: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău”. Mărturisirea vine doar după ce iertarea era deja acordată. Tatăl a văzut inima fiului, care s-a schimbat în acest fiu. Și astfel, el este imediat pregătit cu darul său de iertare. Toată dragostea lui este acolo imediat și iertarea lui Dumnezeu este exprimată în îmbrățișarea cordială. Acestea sunt brațele Lui iubitoare, acestea sunt sărutările Lui, numeroasele Lui sărutări. Aceasta este iertarea lui Dumnezeu.
6. Urmează împăcarea și
7. părtășia - alte binecuvântări minunate, pe care tatăl le are pregătite, dar pe care nu vreau să le analizez aici. Am avut pe inimă să arăt bogăția nespus de mare a harului lui Dumnezeu în iertare, care se manifestă, pe de o parte, prin capacitatea de a ierta cele mai mari păcate și, pe de altă parte, prin faptul că ea este oferită din toată inima cât mai repede posibil.

Iertarea în epistola către Coloseni

Să mergem la un alt loc, în care Pavel menționează iertarea și unde nu ne-am fi așteptat la această menționare. Acesta se află în epistola către Coloseni, în legătură cu un pasaj care, cu siguranță, ne prezintă în cea mai mare măsură gloria Domnului nostru:

Coloseni 1.12-15: ... mulțumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, în care avem răscumpărarea, *iertarea păcatelor*. El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Cel întâi-născut din întreaga creație;

După atributele glorioase – „chipul lui Dumnezeu cel nevăzut” și „Cel întâi-născut din întreaga creație” - sunt enumerate multe alte glorii ale Persoanei Domnului nostru. Înainte de aceasta, ni se spune că suntem introduși în împărăția Fiului dragostei Tatălui. Este o împărăție caracterizată de relația de dragoste dintre Tatăl și unicul Său Fiu iubit. În această relație de dragoste suntem deci incluși în două moduri.

Pe de o parte, îi mulțumim *Tatălui* pentru că ne permite să intrăm într-o împărăție în care domnește dragostea, o dragoste al cărei etalon este dragostea Tatălui pentru Fiul său iubit. Este Tatăl Fiului, atât de iubit de Cel care acum este și Tatăl nostru. El are acum mulți fii, pe care îi iubește. Această împărăție oferă loc pentru mulți fii. Și noi putem ști că El ne iubește cu aceeași dragoste ca și pe Fiul Său unic (compară cu Ioan 17.23). Cu această dragoste ne-a

întâmpinat atunci când ne-a luat în brațe, când am venit din mizeria păcatelor noastre și când ne-a acoperit cu multe sărutări, când ne-a dat iertare. Acela a fost momentul în care am aflat: da, Tatăl nu numai că Îl iubește pe acest Fiul glorios, în care nu era nimic greșit sau pătat și care a făcut totul numai pentru bucuria Tatălui, ci ne iubește și pe noi, care eram complet opusul. Putem înțelege că El Îl iubește pe acest Fiul, dar că ne iubește acum pe noi cu aceeași dragoste, este aceasta de imaginat? Și ne-a arătat acest lucru pentru prima dată când ne-am convertit și ne-a luat în brațe. De aceea, aici se menționează direct că avem iertarea păcatelor.

Celălalt aspect este următorul: Fiul este Fiul dragostei Tatălui. Dar El este și Fiul dragostei noastre. Căci numai prin El era posibil să primim iertarea păcatelor, prin lucrarea Lui (Coloseni 1.14). De aceea Îl iubim, nu doar pentru că este o Persoană atât de minunată, ci și pentru că a pus bazele iertării noastre. Ce cadru minunat în care sunt așezate gloriile Persoanei Sale, amintindu-ne, de asemenea, cum a început cu interesul nostru pentru aceste glorii, cum Dumnezeu ni s-a arătat în marea Sa îndurare.

Iertarea în epistola către Evrei

Evrei 9.22: ... și aproape toate sunt curățite cu sânge, potrivit legii, și fără vărsare de sânge nu este *iertare*.

Evrei 10.14-22: Pentru că, printr-o *singură* jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți. Dar și Duhul Sfânt ne mărturisește; pentru că, după ce a spus: „Acesta este legământul pe care-l voi întemeia pentru ei, după acele zile“, zice Domnul: „Dând legile Mele în inimile lor, le voi înscrie și în gândurile lor“; și: „nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor“. Iar unde este *iertare* de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat. Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în locurile sfinte prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, și având un mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată.

Am văzut că iertarea are de-a face cu poziția minunată în care am fost aduși, cu înfierea, filiația și moștenirea noastră. Am văzut că ea are de-a face cu introducerea în relația care există între Dumnezeu și Fiul Său. Dar acum, în epistola către Evrei, vedem altceva, dar care, în ultimă instanță, se situează tot la un nivel infinit de înalt: și anume, că iertarea ne-a deschis accesul în Locul Preasfânt.

Poate că suntem atât de obișnuiți cu acest lucru, mulți dintre noi au auzit și citit de atâtea ori aceste pasaje din Evrei 10, încât nici măcar nu mai știm ce înseamnă. Pentru un israelit, care devenise credincios în Hristos, acest lucru era ceva de neimaginat. El știa ce înseamnă prezența lui Dumnezeu, ce înseamnă că doar o dată pe an marele preot putea intra în Locul Preasfânt, și nu fără sânge, pentru a se înfățișa în Sfânta Sfintelor înaintea lui Dumnezeu. Și se temeau atât de mult de acest lucru, încât se poate citi că au legat o funie de picioarele marelui preot pentru ca, dacă va fi loviți cu judecata, să poată măcar să-l scoată din Locul Preasfânt fără a fi în pericol de a intra ei înșiși în prezența lui Dumnezeu. Pentru ei, intrarea în

prezența lui Dumnezeu era asociată cu frica și groaza. Nadab și Abihu și-au găsit moartea direct din cauza focului fals adus de ei în această prezență.

Iar noi, noi putem avea acces liber în prezența lui Dumnezeu. Însuși, în prezența acestui Dumnezeu sfânt, atotputernic, drept, maiestuos. Acest lucru ne este dezvăluit aici, în acest capitol 10. În Evrei 9 ni se amintește: „Fără vărsare de sânge nu există iertare” a păcatelor (Evrei 9.22). De ce nu? Pentru că Dumnezeu trebuie să aibă o bază legitimă. Trebuie să existe acea jertfă unică prin care El „a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Fără ca Domnul Isus să mărturisească fiecare dintre păcatele mele și să suporte pedeapsa pentru ele, fără ca El să plătească pentru ele cu sângele Său, Dumnezeu nu ar fi putut să ne dea iertare. El trebuia să aibă această bază legitimă și a obținut-o prin lucrarea Domnului Isus, prin acel sacrificiu glorios. Și acest lucru este atât de extraordinar încât este făcut o dată pentru totdeauna și este valabil pentru totdeauna și nu este doar o jumătate de lucru. De aceea noi am fost făcuți *desăvârșiți*.

Desigur, nu suntem desăvârșiți în viața noastră practică, deși aspirăm să fim, dar *înaintea lui Dumnezeu* suntem desăvârșiți. El ne vede în Hristos și, în ceea ce privește conștiința noastră, nu trebuie să ne îngrijorăm nici măcar o clipă că Dumnezeu va mai reveni la ceva din trecutul nostru atunci când vom fi cu El. Nu trebuie să ne facem griji că Dumnezeu ar putea găsi încă un lucru la care noi nici măcar nu ne-am gândit. Nu, nu va exista așa ceva. Totul este rezolvat desăvârșit pentru totdeauna. „Iar unde este iertare de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat”, nu mai este nevoie să se facă nimic.

Iertarea a rezolvat complet problema păcatului. De aceea, versetul 18, care vorbește despre iertare, este urmat direct de versetul 19, care ne spune ceva despre îndrăzneala de a intra în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus, acest sânge care a efectuat iertarea. De aceea iertarea este atât de măreață! De aceea, iertarea nu este ceva care a avut loc cu mulți ani în urmă, la începutul vieții noastre de credință, imediat după convertire, și apoi nu mai avem nimic de-a face cu ea. Este mult mai mult decât în definiția iertării găsită pe thefreedictionary.com, că Dumnezeu nu mai este supărat pe noi din cauza acțiunilor noastre, prin care L-am dezonorat. Dimpotrivă, cele mai mari binecuvântări stau în legătură cu ea.

Iertarea în prima epistolă a lui Ioan

1Ioan 1.9: Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.

Nu ne-am fi așteptat mai degrabă să spună: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este *milostiv și plin de îndurare*, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate”? Atunci când ne gândim la iertare, ne gândim mai întâi la faptul că Dumnezeu este milostiv și plin de îndurare. Și, bineînțeles, Dumnezeu este milostiv și plin de îndurare, prin faptul că ne-a dăruit iertarea. Dar atunci când venim la El astăzi ca și credincioși care mărturisesc și El ne iartă din nou pentru acele păcate particulare, deoarece părtășia noastră cu El este tulburată, asta are a face cu altceva. El este credincios și drept, pentru că are această bază, această jertfă adusă o singură dată pentru totdeauna și această iertare acordată o dată pentru totdeauna. Dumnezeu revine la asta și de aceea de data aceasta nu se vorbește de har și de milă, ci că El este

credincios lucrării Fiului Său și drept față de plata pentru păcatele noastre, care a avut loc deja, și practic ne iartă păcatele și ne curăță de orice nedreptate - chiar și de cele pe care nu le-am mărturisit, pe care le-am uitat sau nu le-am recunoscut încă. Tot ce este deranjant dispare apoi. Totul datorită acestui minunat dar al iertării.

Nu ne tentează iertarea deplină să păcătuim?

Acum o scurtă intercalare. Cu ceva timp în urmă, când vorbeam cu cineva despre această iertare a lui Dumnezeu, acesta mi-a spus: „Nu se poate ca noi să primim o astfel de iertare. Atunci pot să fac ce vreau. Dacă totul este iertat, atunci aş putea păcătui cât vreau.”

Da, chiar așa stau lucrurile: iertarea fundamentală a lui Dumnezeu nu este cumva limitată în timp. Noi nu suntem iertați doar pentru păcatele noastre de până la momentul convertirii noastre și nu și pentru celelalte. Nu există nicio limitare. Când a avut loc lucrarea de iertare, tot ceea ce avea legătură cu noi era oricum încă ceva de viitor. Toate păcatele noastre erau încă viitoare. Pentru Dumnezeu, nu există păcate trecute, prezente și viitoare. Și de aceea, atunci când lucrarea a fost făcută, El a purtat de grijă ca *plata să fie în întregime*. Și când am luat în posesie această lucrare, El ne-a dat *iertarea deplină*.

Bineînțeles, întrebarea este cumva justificată: Nu conduce acest fapt la indiferență? Pentru aceasta vrem să ne uităm la următoarele trei pasaje:

Psalmul 130.4: Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.

Psalmul 32.1-6: 1. Ferice de acela a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit! 2. Ferice de omul căruia Domnul nu-i socotește nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie! ... 5. Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am acoperit nelegiuirea; am spus: „Voi mărturisi Domnului fărădelegile mele”. Și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu. Oprire. 6. De aceea, orice om evlavios să se roage Ție la timpul când poți fi găsit.

Luca 7.42-47: „Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi; deci care dintre ei îl va iubi mai mult?” Și Simon, răspunzând, l-a spus: „Presupun că acela căruia i-a iertat mai mult”. Și El i-a spus: „Drept ai judecat”. Și, întorcându-Se spre femeie, i-a spus lui Simon: „Vezi tu această femeie? Am intrat în casa ta; apă pentru picioarele Mele nu Mi-ai dat, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul nu Mi l-ai uns, dar ea cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți spun: Iertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult; dar cel căruia i se iartă puțin, iubește puțin”.

„Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut”. - Dacă am primit o astfel de îmbrățișare din partea Tatălui, dacă am simțit acele multe sărutări când eram în suferința noastră, când abia ieșisem din mizeria în care ne aflam, când hainele noastre erau încă zdrențuite și puteau a porci - poate fi altfel, poate reacția noastră să fie cu adevărat alta, decât aceea de a dori să-L slujim cu toată reverența? În Psalmul 32, unde citim despre iertarea fărădelegilor, versetul 6

spune: „De aceea, orice om evlavios să se roage Ție la timpul când poți fi găsit”. Iertarea nelegiurii înseamnă că este de la sine înțeles că voi trăi o viață pioasă de acum încolo. Dacă am cunoscut o astfel de iertare de la un astfel de Tată, atunci nu poate fi altfel.

Ne întoarcem acum încă o dată la istorisirea despre femeia păcătoasă, pe care am abordat-o deja parțial. Acum este vorba de unele versete, pe care atunci nu le-am studiat. Domnul îl întreabă pe Simon în legătură cu istoria cu datornicii: „Care dintre ei îl va iubi cel mai mult?”. Simon răspunde: „Presupun că acela căruia i-a iertat mai mult”. Domnul spune: Da, așa este, și de aceea adaugă: „Iertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult; dar cel căruia i se iartă puțin, iubește puțin.” El enumeră apoi tot ceea ce a găsit la această femeie. Ce dovadă că ea a avut un răspuns la dragostea Lui, un răspuns la iertarea Lui. Dacă am cunoscut o astfel de iertare și apoi nu există în inimile noastre o dragoste care vrea să nu permită să se întâmple ceva care să necesite în continuare o astfel de iertare, atunci ceva este foarte greșit. Cum se poate ca eu să vreau să fac ceva împotriva unui Tată care m-a luat în brațe și m-a sărutat în așa fel. Nu se poate așa ceva!

Un model despre felul cum trebuie să iertăm

Înainte de a încheia acest articol, aș dori să menționez că iertarea lui Dumnezeu este, de asemenea, un model pentru iertarea pe care *noi* trebuie să o practicăm:

Efeseni 4.32: Și fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos.

Dacă vrem să știm cum să iertăm, trebuie să învățăm de la Dumnezeu: așa cum Dumnezeu ne-a iertat în Hristos, tot așa și noi trebuie să ne iertăm unii pe alții. Dacă există ceva între mine și fratele meu, nu trebuie să aștept până când el se va fi smerit suficient și va fi mărturisit totul înainte de a-l ierta. Pentru ca iertarea să fie eficientă și pentru cealaltă persoană, aceasta trebuie, desigur, să se mărturisească - așa cum aflăm și din 1 Ioan 1.9. Dar, în ceea ce mă privește, se aplică următoarele: din principiu, trebuie să am o atitudine iertătoare față de cealaltă persoană, așa cum era la Dumnezeu față de mine. Dacă nu avem această atitudine, ne vom face mult rău. Aceasta ne-o arată una dintre cele zece parabole despre Împărăția cerurilor din Evanghelia după Matei:

Matei 18.21-35: Atunci Petru, venind la El, i-a spus: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” Isus îi spune: „Nu îți spun până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. De aceea, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să se socotească cu robii săi. Și, începând să facă socoteala, i-a fost adus unul care îi datora zece mii de talanți. Dar, neavând cu ce să plătească, domnul lui a poruncit să fie vânduți el și soția lui și copiii lui și tot ce avea și să se plătească datoria. Robul deci, căzând la pământ, i s-a închinat, spunând: «Doamne, ai răbdare cu mine și îți voi plăti tot». Și domnul aceluia rob, făcându-i-se milă, i-a dat drumul și i-a iertat datoria. Dar robul acela, ieșind, a găsit pe unul dintre cei împreună-robi cu el, care îi datora o sută de dinari. Și, apucându-l, îl strângea de gât, spunând: «Plătește-mi ce ești dator!» Deci cel împreună-rob cu el, căzând la pământ, la picioarele lui, îl ruga, spunând: «Ai răbdare cu mine și îți voi plăti!» Dar el nu a vrut, ci a

mers și l-a aruncat în închisoare, până va plăti ce datora. Dar cei împreună-robi cu el, văzând cele întâmplate, s-au întristat foarte mult și au venit și i-au istorisit domnului lor tot ce se întâmplase. Atunci domnul lui, chemându-l la sine, i-a spus: «Rob rău, eu ți-am iertat toată datoria aceea, pentru că m-ai rugat; n-ar fi trebuit ca și tu să ai milă de cel împreună-rob cu tine, după cum și eu am avut milă de tine?» Și domnul său, mâniindu-se, l-a predat chinuitorilor, până va plăti tot ce îi datora. Tot astfel vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă nu veți ierta, din inimile voastre, fiecare fratelui său”.

Bruce Anstey scrie în privința aceasta:

În această parabolă vedem cât de important este să păstrăm o stare de spirit corectă cu privire la Domnul și la frații noștri în ceea ce privește acțiunea de guvernare a lui Dumnezeu. Acesta este poate cel mai important lucru care ar trebui să ne preocupe astăzi, când trăim în „Împărăția cerurilor”.

Petru L-a întrebat pe Domnul cât de des trebuie să ierte un om pe fratele său. Rabinii au învățat că trebuie să ierți de trei ori o persoană care greșește. Petru era dispus să meargă până la șapte ori, dar Domnul îi spune: „Până la șaptezeci de ori șapte” (Matei 18.22). Cu alte cuvinte: Trebuie să ne acordăm unul altuia iertare nelimitată.

Acest lucru L-a determinat pe Domnul să dea o altă pildă pentru Împărăția cerurilor, care vorbește despre necesitatea unor relații bune unii cu alții. „Împăratul” este „Tatăl” nostru (Matei 18.23), care acum, în acest timp, vrea să „regleze conturile” în împărăție cu slujitorii Săi. Nu este vorba de ceva viitor, ci de ceea ce Dumnezeu face astăzi. Când s-a cerut socoteală, s-a găsit unul care datora mult stăpânului său – „zece mii de talanți!”. Dar când omul a căzut la pământ, și-a recunoscut datoria și a implorat milă, domnul său „făcându-i-se milă, i-a dat drumul și i-a iertat datoria”. Acest lucru vorbește despre modul în care Dumnezeu în guvernarea Sa ne iartă pentru greșelile și eșecurile pe care le facem în viața noastră. Așa dar, este adevărat că avem iertarea veșnică, dar nu aceasta este tema acestei parabole. Aspectul iertării aici este unul guvernamental. Știm acest lucru pentru că acea iertare a fost revocată mai târziu (Matei 18.34); dimpotrivă, iertarea veșnică nu va fi niciodată revocată, deoarece suntem veșnic în siguranță (compară cu Ioan 10.27,28).

Constatăm apoi că același slujitor, care a fost iertat cu generozitate de stăpânul său, nu i-a iertat cea mai mică datorie unuia dintre tovarășii săi! Omul a înțeles complet greșit harul și iertarea, chiar dacă el însuși a fost cel mai mare beneficiar al acestora. Acțiunile sale l-au înfuriat pe stăpânul său, așa că acesta a revocat iertarea acordată pentru datoria sa și l-a „predat chinuitorilor, până va plăti tot ce îi datora”.

Această pildă ilustrează interacțiunea dintre iertarea guvernamentală și iertarea fraternă. Ele sunt legate între ele, așa cum arată Domnul aici. Dumnezeu ne-a iertat și noi trebuie să-i iertăm pe frații noștri care păcătuiesc împotriva noastră. Dacă nu-i iertăm pe frații noștri, ne putem trezi sub judecata guvernamentală a lui Dumnezeu. Deși nu vom fi niciodată judecați în veșnicie, este posibil să simțim judecata guvernamentală a lui Dumnezeu în timp ce trăim pe pământ. Apostolul Petru spune: „Dacă-L chemați ca Tatăl

pe Cel care, fără a privi la înfățișare, judecă după lucrarea fiecăruia, umblați în temere în timpul pribegiei voastre” (1. Petru 1.17). Aceasta înseamnă că Tatăl nostru îi judecă pe copiii Săi, atunci când este necesar să le corecteze atitudinea. Acest lucru nu are nimic de-a face cu mântuirea noastră veșnică, ci cu viața noastră în această lume.

Diferența dintre iertarea veșnică și iertarea guvernamentală este următoarea: iertarea veșnică (sau judiciară) este o iertare pe care o primește o persoană prin credință și care o scutește de judecata veșnică în lumea viitoare, în timp ce iertarea guvernamentală este o iertare pe care o primește o persoană și care o scutește de judecata guvernamentală în această lume. Una are a face cu viitorul, cealaltă cu prezentul. Din punct de vedere legitim, Dumnezeu se poartă cu necredinciosul pe bază de credit; păcatele sale se adună în prezent, iar ziua de judecată urmează să vină, când el va plăti pentru păcatele sale într-o eternitate pierdută. La nivel guvernamental, Dumnezeu tratează cu noi pe bază de numerar - plătim pe măsură ce mergem, ca să spunem așa. Noi nu scăpăm de nimic ca și copiii ai Lui, deși El este foarte răbdător cu noi și ne iartă, așa cum arată această parabolă.

Așadar, un credincios adevărat poate fi „predat chinuitorilor”, dacă nu-și iartă fratele. Acum ai putea întreba: „În ce sens ar fi un creștin predat chinuitorilor”. Așa cum am mai spus, este o acțiune guvernamentală a lui Dumnezeu pentru a corecta o atitudine rea, pe care probabil o avem. Dumnezeu va lăsa ca spiritul amar și neiertător, pe care îl avem față de cineva, să ne domine până la punctul în care ne chinuie. De fiecare dată când vedem acea persoană sau îi auzim numele, ni se întoarce stomacul pe dos și suntem chinuiți doar de gândul la ea. Este judecata guvernamentală a lui Dumnezeu, pe care El a trimis-o pentru a ne corecta. El permite ca ea să continue până când ne judecăm pe noi înșine și iertăm persoana respectivă.

Cu toate acestea, am auzit oameni spunând: „Nu aş putea să iert niciodată această persoană.” Ei bine, dragă frate sau soră, dacă ești unul dintre ei, te îndrepti spre o perioadă nefericită din viața ta. Dacă ai un spirit neiertător față de cineva, vei fi dat pe mâna „chinuitorilor”. Dumnezeu se va ocupa de tine până când îți vei deschide mâna și vei ierta acea persoană din inimă! I-am auzit pe unii spunând: „Pot ierta, dar nu pot uita.” Când spunem astfel de lucruri, nu păcălim pe nimeni; este doar un alt mod de a spune: „Nu voi ierta!”. Pur și simplu nu merită să ținem ceva împotriva cuiva; ne facem rău doar nouă înșine făcând acest lucru.

Această parabolă arată că iertarea guvernamentală a lui Dumnezeu depinde de iertarea noastră fraternă. De aceea, Domnul i-a învățat pe ucenici să se roage: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (compară cu Matei 6.12-15). George Washington Carver a spus: „Nu voi lăsa pe nimeni să-mi ruineze viața făcându-mă să am un spirit neiertător față de el!”

În Evanghelia după Luca, Domnul ne-a învățat că trebuie să-l iertăm pe fratele nostru, atunci când acesta se căiește (Luca 17.3,4). Aici, în Matei, nu există o astfel de condiție. Acest lucru poate părea o contradicție, dar o privire mai atentă arată că Matei se referă la inima noastră, în timp ce Luca vorbește despre gura noastră. Acestea sunt două părți

ale aceluiași lucru. Atunci când cineva se comportă greșit și păcătuiește împotriva noastră, Domnul ne spune să îl iertăm în „inima noastră” (Matei 18.35). Acest lucru trebuie făcut indiferent dacă persoana respectivă își mărturisește sau nu fapta. Este important să facem acest lucru pentru a nu dezvolta un spirit de amărăciune. Dacă Dumnezeu lucrează în inima ei și produce căință, astfel încât ea își mărturisește greșeala, atunci noi putem să-i exprimăm verbal iertarea noastră. A fost exprimat astfel: trebuie să avem în inimile noastre o rezervă de iertare față de persoana ofensatoare, care așteaptă să fie revărsată. Când vine și își recunoaște greșeala, putem să o exprimăm și să iertăm chiar și cu vorbe.

Problema este că unii dintre noi iartă în cuvinte, dar nu și în fapte. Deși spunem că am iertat persoana respectivă, este evident că nu am făcut-o. Domnul Clark obișnuia să spună: „Ei îngroapă securea de război, dar încă mai țin mânerul!”. Acesta nu este un spirit iertător.

Să învățăm din această pildă despre împărăția cerurilor să păstrăm o stare de spirit corectă în raport cu Domnul și cu frații noștri, de teama acțiunii guvernatoare a lui Dumnezeu în viața noastră.¹

Încheiere

Să ne reamintim încă o dată definiția din dicționar a iertării: a nu mai fi supărat pe cineva din cauza unei acțiuni (prin care acesta ți-a făcut rău). Este aceasta ceea ce a dăruit Dumnezeu cu iertarea? Nu, este vorba de ceva cu totul diferit. Iertarea lui Dumnezeu are o bază juridică în sângele Domnului Isus. Ea este în legătură cu întreaga slavă a Persoanei Sale. Ea este oferită, este predicată - predicată deja direct cu pocăința - și lucrul central este că ea arată inima lui Dumnezeu în acest mod glorios, așa cum este descris în Luca 15. Ea șterge muntele de păcate, este necondiționată și este eficientă în fiecare zi. Dacă am văzut ceva care a întunecat părțasia cu Tatăl nostru, atunci putem să ne întoarcem la ea și, prin mărturisirea păcatului, să experimentăm din nou această iertare într-un mod practic. Aceasta este iertarea lui Dumnezeu.

- Ea are un temei just.
- Ea este în legătură cu Persoana Domnului Isus.
- Ea este oferită.
- Ea arată inima lui Dumnezeu.
- Ea îndepărtează muntele de păcate.
- Ea este necondiționată.
- Ea poate fi experimentată practic mereu prin mărturisirea păcatelor.

Poate că unii cunosc deja următoarea poveste, dar ea arată încă o dată miracolul iertării într-un mod care merge la inimă:

Tânărul stătea singur în autobuz, uitându-se pe fereastră în cea mai mare parte a timpului. Avea în jur de douăzeci și ceva de ani și arăta bine cu fața lui plăcută. Cămașa albastru închis se asorta cu ochii lui, iar părul îi era tuns scurt.

Din când în când privea în jurul lui în autobuz, iar îngrijorarea din privirea lui a atins inima unei doamne în vârstă, care stătea de cealaltă parte a culoarului. Autobuzul tocmai ajungea în suburbiile unui orașel, iar ea s-a simțit atât de atrasă de tânăr încât l-a întrebat dacă poate sta lângă el.

După câteva fraze despre vreme, tânărul a izbucnit: „Am fost în închisoare doi ani. În această dimineață am fost eliberat și acum mă duc acasă.”

I-a spus că provenea dintr-o familie săracă, dar mândră și că părinții lui erau foarte rușinați de infracțiunea sa.

În toți cei doi ani nu mai știa nimic de ei. Știa că nu aveau suficienți bani pentru a-l vizita și probabil că se simțeau prea incuși pentru a-i scrie. A încetat să le mai scrie atunci când nu a mai primit niciun răspuns.

Cu trei săptămâni înainte de eliberare, le-a scris o ultimă scrisoare disperată. Le-a spus cât de trist era că îi dezamăgise și le-a cerut iertare. Apoi a explicat că în curând va fi eliberat și că va lua autobuzul spre casă. Traseul autobuzului trecea chiar pe lângă curtea părinților săi, iar în scrisoarea sa scrisese că dorea să știe dacă aceștia nu-l vor putea ierta.

A vrut să le ușureze cât mai mult situația, așa că i-a rugat să îi dea un semn, pe care să îl poată vedea din autobuz. Dacă l-au iertat și voiau ca el să se întoarcă acasă, trebuiau să înnoade o pânză albă în mărul din fața casei. Dacă nu ar fi existat acest semn, ar fi stat în autobuz și nu i-ar mai fi deranjat niciodată.

Acum, pe măsură ce autobuzul se apropia de strada sa, tânărul devenea din ce în ce mai neliniștit, până când, în cele din urmă, nu a mai îndrăznit să se uite pe fereastră. Era atât de sigur că nu va fi nicio pânză albă atârnată în copac.

Bătrâna s-a oferit, așadar, să se uite pe fereastră pentru el. Apoi ea a văzut mărul. L-a atins pe tânăr pe umăr și i-a strigat: „Privește! Oh, privește! Întregul copac atârână plin de pânze albe!”²

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] S.B. Anstey, *The Kingdom of the Heavens and the Kingdom of God. The Two Main Aspects of the Kingdom*, Bible Truth Publishing, pag. 20-23.

[2] <http://www.diakon-arthur.de/?p=824>.